ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **JESSENIA a. s.,** se sídlem Okruhová 1135/44, Praha, zastoupená JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 A 156/2017 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, za nějž považovala 10. výzvu žalovaného k předkládání žádostí o podporu z Integrovaného regionálního operačního programu Kybernetická bezpečnost, ve znění změn ke dni 12. 5. 2017 (dále též „výzva žalovaného“). Nezákonný zásah stěžovatelka spatřovala ve vydání a trvání výzvy žalovaného, v níž jako okruh oprávněných žadatelů o dotace jsou vymezeny organizační složky státu, příspěvkové organizace organizačních složek státu, státní organizace a státní podniky, kraje, organizace zřizované nebo zakládané kraji, obce (kromě Prahy a jejích částí) a organizace zřizované nebo zakládané obcemi (kromě Prahy a jejích částí), přičemž žalobkyně je obchodní společností (akciovou společností). Stěžovatelka byla dle svého tvrzení výzvou žalovaného v rozporu se zásadou rovnosti a zásadou zákazu neodůvodněné diskriminace vyloučena z okruhu žadatelů o podporu, čímž měla být zbavena práva podat žádost o podporu. Navrhla, aby městský soud žalovanému zakázal pokračovat v obdobné diskriminaci a opakovaně vydávat takto diskriminační výzvy; pro případ, že by městský soud již takto nemohl rozhodnout, navrhla, aby určil nezákonnost výzvy žalovaného.

[2] Městský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), odmítl. Městský soud shrnul šest podmínek nezákonného zásahu vyplývajících z judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že výzva žalovaného nemohla naplnit již 1. a 2. podmínku existence zásahu - přímé zkrácení na právech stěžovatelky. Výzva žalovaného neznemožnila stěžovatelce podat žádost o podporu z Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP"). Městský soud konstatoval, že v případě, že by stěžovatelka žádost podala a této žádosti by nebylo vyhověno, žalovaný by byl povinen vydat rozhodnutí o neposkytnutí dotace, jež by bylo soudně přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Výzva žalovaného tedy sama o sobě nijak nezasáhla do práv a povinností stěžovatelky, a tudíž nedošlo k naplnění definice zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Městský soud dále odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, publ. pod č. 3687/2018 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého, pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem", musí být žaloba odmítnuta. Městský soud poté dovodil, že vydání a trvání výzvy žalovaného nezasahuje ani nikdy nezasahovalo přímo do právní sféry stěžovatelky; z povahy věci tedy nemůže jít o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Z uvedených důvodů tedy městský soud žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v plausibilním tvrzení nezákonného zásahu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, publ. pod č. 3687/2018 Sb. NSS).

[3] Nad rámec rozhodovacích důvodů městský soud uvedl, že i pokud by výzvu žalovaného bylo možné považovat teoreticky za zásah, musela by být žaloba odmítnuta dle § 85 s. ř. s., neboť stěžovatelka měla k dispozici prostředek nápravy, kterým byla žádost o poskytnutí dotace, jejímž výsledkem by bylo rozhodnutí, které by v případě, že by stěžovatelčině žádosti nebylo vyhověno, bylo soudně přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka napadla usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka namítla, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, který je jí zaručen v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť na základě závěru městského soudu jí není dán jakýkoli efektivní prostředek ochrany jejích práv, přestože efektivita takového prostředku je nezbytným aspektem práva na spravedlivý proces. V opačném případě by se podle stěžovatelky jednalo o neefektivní a iluzorní soudní ochranu, což je v demokratickém právním státě nepřijatelné. Tímto postupem bylo zasaženo především do základního lidského práva stěžovatelky vlastnit majetek.

[6] Podle stěžovatelky by byl městským soudem nastíněný prostředek ochrany spojen s vynaložením nemalých finančních prostředků na zpracování žádosti o podporu z IROP

pokračování

a představoval by značné časové zatížení stěžovatelky, která by musela zpracovat obsáhlou žádost, aby v následném soudním řízení byla jedinou namítanou vadou pouze diskriminace a neoprávněné vyloučení stěžovatelky z okruhu oprávněných subjektů. Stěžovatelka rovněž upozornila na to, že i v případě, že by dosáhla kladného výsledku řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o neposkytnutí podpory, nemělo by to za následek přímé poskytnutí finančních prostředků stěžovatelce. Navíc by také hrozilo, že finanční prostředky z IROP by již byly vyčerpány. Stěžovatelka dále uvedla, že případnou škodu v rámci odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci v případě, že by se domohla zrušení rozhodnutí žalovaného o neposkytnutí podpory a z důvodu vyčerpání finančních prostředků by již žádné finanční prostředky neobdržela, by byla schopna prokazovat, pokud vůbec, jen s nepřiměřeně velkými obtížemi. Z uvedeného stěžovatelka vyvozuje, že postup naznačený městským soudem by byl zjevně neefektivní, nehospodárný a nemohl by vést k účinné a reálné ochraně jejích práv.

[7] Stěžovatelka zdůraznila, že naopak k efektivní ochraně jejích práv by vedlo, pokud by se městský soud meritorně zabýval její žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu, neboť mj. tento typ žaloby je přednostně projednávanou věcí.

[8] Stěžovatelka také namítla, že usnesení městského soudu bylo vydáno bez jednání dříve, než stěžovatelce uplynula lhůta k vyjádření, zda trvá na nařízení ústního jednání. Měl-li městský soud za to, že nejsou dány podmínky pro projednání žaloby, neměl zasílat žalobu k vyjádření, následně toto vyjádření na vědomí stěžovatelce a neměl jí stanovovat jakoukoli lhůtu k vyjádření, zda požaduje nařízení ústního jednání. V případě, že měl městský soud pochybnosti o projednatelnosti žaloby, ačkoli účastníci řízení měli za to, že je žaloba projednatelná a přípustná, měl městský soud nařídit ústní jednání, na němž mohla být přípustnost žaloby projednána.

[9] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ztotožnil s právním názorem městského soudu, přičemž dále uvedl, že dotčená výzva nepředstavovala nezákonný zásah, neboť dle programových dokumentů IROP má žalovaný právo nastavit výzvy tak, že bude v souladu s těmito programovými dokumenty podporovat určitý segment. V tomto případě se jedná o rozvoj eGovernmentu, tedy elektronizaci veřejné správy a její zabezpečení, a proto byla výzva žalovaného směřována vůči subjektům veřejné správy. Žalovaný poznamenal, že jeho výzva primárně nesměřovala na podporu v oblasti elektronizace zdravotnictví. Žalovaný dále připomněl, že byl povinen vyhlašovat výzvy v souladu s programovými dokumenty IROP, v rámci kterého však nejsou ve výčtu možných příjemců uvedeny soukromoprávní subjekty. V případě, že by bylo přistoupeno na argumentaci stěžovatelky, nebylo by podle žalovaného možné jednotlivými výzvami k podávání žádostí o podporu mířit pouze na určitý segment a v každé výzvě by musel být okruh oprávněných žadatelů určen neomezeně. Žalovaný v podrobnostech odkázal na své vyjádření k žalobě.

[11] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené usnesení městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti správně podřadila důvody podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud totiž stěžovatelka kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro ni přichází v úvahu kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Naplnění tohoto důvodu přitom může založit i to, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 – 128).

[16] Obdobným případem po skutkové i právní stránce jako v nyní projednávané věci se zabýval šestý senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 – 37, který se týkal téže stěžovatelky, přičemž kasační námitky byly prakticky shodné s námitkami uplatněnými v nyní posuzované věci. Se závěry uvedenými v citovaném rozsudku se zdejší soud ztotožňuje také v této věci a z jeho závěrů vychází.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou údajné procesní vady, která měla mít dle názoru stěžovatelky za následek nezákonnost napadeného usnesení; postup městského soudu měl ve stěžovatelce vyvolat dojem, že dojde k meritornímu projednání věci, neboť jí městský soud zaslal vyjádření žalovaného a tázal se jí, zda souhlasí s upuštěním od nařízení jednání. Této námitce přisvědčit nelze.

[18] Z popsaného postupu městského soudu nelze bez dalšího dovodit, že žaloba nutně musí být meritorně projednána. Postup městského soudu byl standardní a směřoval ke zjištění stanovisek účastníků k projednávané věci; na základě těchto úkonů přitom může často soud teprve ověřit, zda je žaloba přípustná a věcně projednatelná. Pokud městský soud v projednávané věci až na základě informací poskytnutých žalovaným ověřil, co je předmětem řízení a jaké jsou jeho okolnosti, a poté žalobu odmítl, nelze z toho dovozovat, že by jeho postup byl nezákonný. I v případě nepřípustné žaloby může být na místě dát prostor druhému účastníku řízení, aby se k ní vyjádřil, neboť i ten může na její nepřípustnost upozornit. Nadto tyto úkony musí obecně soud často činit dříve, než vůbec bude možné posoudit přípustnost žaloby. Stejně tak městský soud nepostupoval v rozporu se zákonem, když rozhodl o odmítnutí žaloby mimo ústní jednání dříve, než stěžovatelce uplynula lhůta k vyjádření, zda s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí. To by bylo relevantní pouze v případě, že by soud skutečně rozhodoval o věci samé (srov. § 51 s.

pokračování

ř. s.). Pokud soud usnesením žalobu odmítá, nerozhoduje ve věci samé, a může tak bez dalšího rozhodnout bez nařízení jednání. Vyjádření (ne)souhlasu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. na uvedené nemá žádný vliv. Jelikož tedy městský soud nepostupoval v rozporu se zákonem, nemohl řízení zatížit vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení. Je třeba také poznamenat, že důvod pro odmítnutí žaloby nemusí být vždy nutně zjevný od počátku řízení, ale může vyjít najevo až později, např. při jednání. S takovým případem ostatně počítá také § 49 odst. 8 s. ř. s. podle něhož zjistí-li soud *při jednání*, že tu jsou důvody pro přerušení nebo zastavení řízení, popřípadě odmítnutí návrhu, rozhodne o tom usnesením.

[19] Stěžejní argumentace stěžovatelky směřuje k zodpovězení otázky, zda způsob ochrany, který uvedl městský soud v napadeném usnesení (podat žádost o dotaci a teprve proti negativnímu rozhodnutí o poskytnutí dotace brojit žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s.), je dostatečně efektivní.

[20] V této souvislosti je však nutné zdůraznit, že podstata daného sporu spočívá především v tom, zda je vůbec potřebné poskytovat stěžovatelce účinnou a efektivní ochranu proti výzvě žalovaného, resp. zda zde může existovat veřejné subjektivní právo stěžovatelky, do kterého by mohlo být dotčenou výzvou zasaženo, a kterému by proto bylo nezbytné poskytovat ochranu. Jestliže stěžovatelka označuje za nezákonný zásah akt veřejné správy, který pojmově zásahem být nemůže, neboť se nejedná vůbec o akt, který by mířil proti konkrétním subjektům, a mohl by tak zasáhnout do jejích práv, nelze v případě odmítnutí žaloby mířící proti takovému aktu vůbec hovořit o odepření soudní ochrany a porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod ani čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[21] Nosným důvodem, pro který městský soud žalobu stěžovatelky odmítl, bylo, že podle názoru městského soudu výzvu žalovaného nelze považovat za úkon, který by mohl být pojmově nezákonným zásahem. Městský soud poté pouze *obiter dictum* naznačil, že i kdyby se teoreticky o zásah jednat mohlo, bylo by přesto třeba žalobu odmítnout, neboť prostředkem ochrany stěžovatelky by v takovém případě byla žaloba proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace. Stěžovatelka přitom ve své kasační stížnosti brojí výhradně proti tomuto závěru, na němž však napadené usnesení nestojí; již z tohoto důvodu taková kasační stížnost nemůže být úspěšná. Stěžovatelka nijak nepolemizuje s nosným názorem městského soudu, že výzva žalovaného vůbec nepředstavuje zásah, přičemž s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[22] Nejvyšší správní soud dále ve shodě s rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 – 37, konstatuje, že také v nyní projednávané věci se jedná o dotační program, v rámci něhož jsou čerpány prostředky z evropských strukturálních fondů. Základní zásady poskytování podpory tak vycházejí z unijních právních předpisů. Výzva žalovaného je aktem, který na ně navazuje a musí je respektovat. Základní mechanismus při nastavování podmínek pro čerpání dotace lze popsat rovněž tak, že nejdříve existuje záměr Evropské unie podporovat určité oblasti, k čemuž vytvoří základní strategii. Poté musí mít každý členský stát navazující strategický dokument, o nějž opírá svou dotační

politiku. Následuje schválení jednotlivých dotačních programů Evropskou komisí. Tyto programy musí vycházet ze strategického dokumentu [k tomu viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013, o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „nařízení č. 1303/2013"), zejména čl. 9, 10, 14, 26 až 29]. Teprve v rámci schválených dotačních programů jsou vyhlašovány výzvy. Na ty reagují zájemci o dotace podáváním žádostí, o nichž se rozhoduje rozhodnutím, v němž se stanoví konkrétní práva a povinnosti příjemce dotace (k tomuto mechanismu navazujících dokumentů obdobně též BUDÍK, Josef: *Evropské strukturální fondy a jejich využívání*. 1. vyd. Praha: Vysoká škola finanční a správní, o. p. s., v edici EUPRESS, 2009, 80 s. ISBN 978-80-7408-014-2. S. 57; či PEKOVÁ, Jitka; PILNÝ, Jaroslav; JETMAR, Marek: *Veřejný sektor – řízení a financování*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012. 488 s. ISBN 978-80-7357-936-4. S. 598.).

[23] Výzva k podávání žádostí o dotaci je tedy zjednodušeně řečeno dokument dotační politiky státu, v němž v rámci schváleného dotačního programu příslušný orgán vyzývá zájemce o dotace k předkládání žádostí a stanoví, v jakém období lze žádosti podávat, jaký objem finančních prostředků bude přerozdělen, komu a na co lze dotaci poskytnout (k obsahu výzvy srov. BUDÍK, op. cit. S. 30.). Tato výzva tak relativně obecně nastavuje některá pravidla poskytování dotací a míří proti blíže neurčenému okruhu adresátů (byť může stanovovat určité požadavky na osoby, kterým lze dotaci poskytnout, není adresována konkrétním subjektům). Konkrétní práva a povinnosti při poskytování dotace stanoví až rozhodnutí o poskytnutí dotace podle § 14 odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla"). Až zde se jedná o úkon správního orgánu adresovaný určitému subjektu a zasahující do jeho práv.

[24] Aby nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti *jednotlivci* a přímo zasahuje do jeho subjektivních veřejných práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98). S ohledem na shora popsaný obsah výzvy žalovaného, která pouze informuje o možnosti žádat o dotaci za určitých podmínek, přičemž není žádným způsobem adresná, se nemůže jednat o nezákonný zásah. Jak správně uvedl městský soud, dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, je-li zjevné a nepochybné, že není možné, aby jednání popsané v žalobě bylo vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v připustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Městský soud tedy nepochybil, pokud žalobu stěžovatelky odmítl.

[25] Lze dále dodat, že zde ani není žádné veřejné subjektivní právo stěžovatelky, kterému by byla odepřena ochrana. O legitimním očekávání ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze totiž hovořit až poté, co poskytovatel rozhodne o přiznání dotace podle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel; k takové situaci se vyjadřoval Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, odkaz stěžovatelky na tento

nález tedy není v nyní projednávané věci příléhavý. Na dotaci zásadně není právní nárok (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel), proto teprve po jejím přiznání judikatura dovozuje legitimní očekávání příjemce dotace, že za předpokladu splnění všech stanovených podmínek mu bude dotace proplacena. V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že sama stěžovatelka uvádí, že pro případ náhrady škody způsobené nezákonným výkonem veřejné moci by nebyla schopna prokázat svůj nárok, neboť není zřejmé, zda by jí dotace byla přiznána a v jaké výši. Stěžovatelka tedy nemůže mít ani žádné legitimní očekávání přijetí veřejných prostředků, které by zasloužilo stejnou ochranu jako vlastnické právo.

[26] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že soudní kontrola veřejné správy není neomezená. Existují oblasti činnosti veřejné správy, jejichž kontrola podléhá jiným mechanismům. Správní soudnictví je vyhrazeno ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Rozhodování o tom, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, za jakých podmínek a jakým subjektům (zda soukromým či veřejným, zda podnikatelským či nepodnikatelským, atd.) bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat. Teprve při rozhodování o konkrétních právech a povinnostech konkrétních adresátů o jejich žádosti o poskytnutí dotace je soudní přezkum možný (možnost přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí dotace dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46). Jinými slovy až na podkladě dříve nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při rozhodování o neposkytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou dodržována pravidla, která si stát sám nastavil. Do té doby skutečně existuje určitý prostor pro relativně volnou úvahu státu, co bude či nebude podporovat. Zásadně tedy před rozhodnutím podle § 14 rozpočtových pravidel nepřipadá soudní přezkum v procesu čerpání dotací v úvahu.

[27] Nejvyšší správní soud samozřejmě nezpochybňuje, že dotační politika státu by neměla být zcela svévolná. Její kontrola však není v gesci správních soudů (do určitého okamžiku). Aby při poskytování veřejné podpory nedocházelo k nepřípustnému narušování hospodářské soutěže, diskriminaci a podobně, existují v rámci Evropské unie pravidla a kontrolní mechanismy, které dodržování těchto základních zásad zajišťují. Ostatně každá výzva k podávání žádostí o dotaci musí být v souladu s dotační politikou Evropské unie, jakož i s ní dojednanou strategií každého členského státu, i pravidly dotačního programu (jak bylo uvedeno výše). Pokud by členský stát nedodržoval základní zásady, jako je např. rovné zacházení, či dotace poskytoval v rozporu s dotační politikou Evropské unie, případě v rozporu s pravidly přípustnosti subvencování, neposkytla by Evropská unie na takto realizované projekty finanční prostředky ze strukturálních fondů, přičemž dotčený stát by mohl být příslušnými orgány Evropské unie sankcionován za své jednání [např. z nařízení č. 1303/2013 vyplývají rozsáhlé mechanismy pro zajišťování a kontrolu čerpání prostředků z evropských strukturálních a investičních fondů]. Nelze se tedy obávat, že by zde byl nějaký prostor pro libovůli státu a nepřípustnou diskriminaci.

[28] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že výzva žalovaného je úkonem veřejné správy, který nelze napadat před správními soudy, neporušuje čl. 36

Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a postupem městského soudu nebyla stěžovateli nezákonně odepřena soudní ochrana.

[29] Závěrem je ovšem pro úplnost vhodné korigovat ne zcela přesný závěr městského soudu, který vyslovil *obiter dictum*. Pokud by totiž výzva žalovaného zasahovala do určitých veřejných subjektivních práv stěžovatelky a mohla by být pojmově zásahem, nebyla by žaloba proti rozhodnutí o poskytnutí dotace prostředkem ochrany, který by představoval důvod nepřípustnosti žaloby proti výzvě žalovaného ve smyslu § 85 s. ř. s. V návaznosti na přezkum rozhodnutí o neposkytnutí dotace totiž nelze přezkoumávat dotčenou výzvu jako takovou. Zásadně totiž bude správní soud posuzovat pouze to, zda poskytovatel dotace postupoval férově a dodržel v procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků všechna stanovená pravidla, mezi které patří i pravidla vyplývající z výzvy k předkládání žádostí o dotaci. Zásah soudu do podmínek obsažených v takové výzvě tak bude možný pouze ve výjimečných případech; např. pokud by dotace nebyla přiznána s odkazem na podmínku, která je neopodstatněná a v demokratickém právním státě skutečně *zcela zjevně* nepřípustná. Obecně však výzvy není možné plně přezkoumávat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace. Ve shora citovaném rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 – 46 přitom rozšířený senát ve vztahu k nenárokovým dotacím konstatoval, že soudní přezkum je *„omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno, žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související“*. Jelikož výzvy obsahují právě ony obecně stanovené podmínky pro potenciální žadatele o dotaci, jde spíše o mantinely, v nichž se bude soud při přezkumu rozhodnutí o poskytnutí dotace pohybovat. To ovšem nic nemění na tom, že výzva žalovaného nemůže být již pojmově zásahem, a žaloba proti ní proto musela být odmítnuta.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. in fine zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. června 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu